

РОШАНИ ЧОКШИ

АРУ ШАХ И КРАЯТ НА ВРЕМЕТО

РОМАН ЗА ПАНДАВИТЕ

КНИГА ПЪРВА

София, 2018

ПРЕВОДЪТ Е НАПРАВЕН ПО
Roshani Chokshi
Aru Shah and the End of Time
(*A Pandava Novel Book 1*)

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

Aru Shah and the End of Time
Copyright © 2018 by Roshani Chokshi
Introduction copyright © 2018 by Rick Riordan
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved.

© Валентина Рашева-Джейвънс, превод, 2018
© Борис Стоилов, корица, 2018
© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0350-9

РИК РИЪРДЪН ПРЕДСТАВЯ

Рошани Чокши
АРУ ШАХ
и КРАЯТ на ВРЕМЕТО

Роман за Пандавите
книга първа

Превод от английски
Валентина Рашева-Джейвънс

Ару Шах е на път да взриви главите ви!

Случвало ли ви се е да четете книга и да си помислите:
Ех, как ми се иска аз да я бях написал!?

За мен *Ару Шах и краят на Времето* е една от тези книги. В нея има всичко, което обичам: хумор, екшън, страхотни герои и разбира се, невероятна митология! Но нямаше как аз да напиша такава книга. Просто нямам експертните знания, нито погледа на познавача, за да се справя с огромния, невероятен свят на индийската митология, а още по-малко да я направя толкова забавна и лесна за възприемане. За радост на всички нас обаче, Рошани Чокши разполага с всичко това.

Ако не сте запознати с индийската митология – леле, тогава ви предстои истински празник! Мислете, че Зевс, Арес и Аполон са малко диви? Изчакайте само да се срещнете с Урваши и Хануман. Мислете, че Риптайд е готино оръжие? Вижте тогава великолепната колекция от божествени *астри* – боздугани, мечове, лъкове и мрежи, изплетени от светкавица. Има от всичко! И ще ви трябват. Мислете, че Медуза е страшна? Но тя е нищо в сравнение с *наги* и *ракши*. Ару Шах, една уста-та и умна седмокласничка от Атланта, е на път да се хвърли с главата напред напред цялата тази лудост, а нейното приключение ще накара пък вашите глави направо да експлодират – по най-добрия възможен начин.

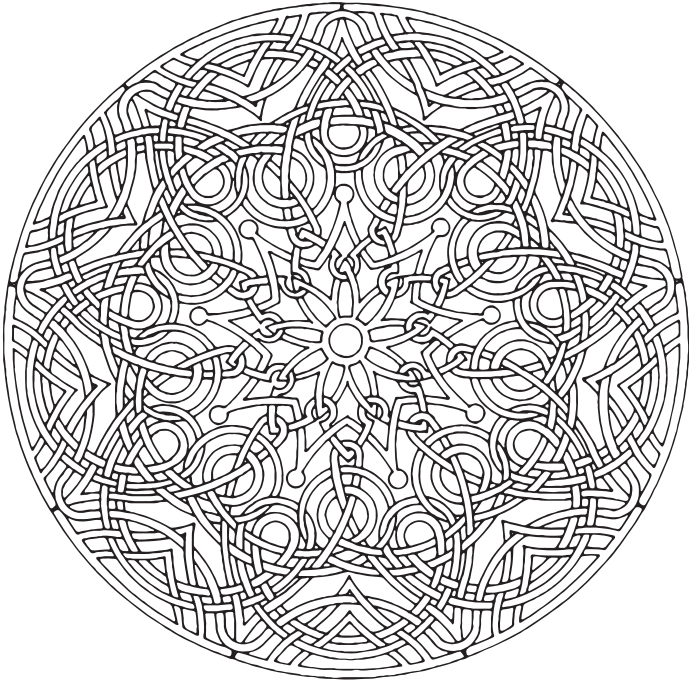
Ако вече познавате индийската митология, значи ви предстои най-забавната повторна среща с нея. Ще видите мнозина от любимците си – богове, демони, чудовища, злодеи и герои. Ще се издигнете до небесата и ще се спуснете до Долния свят. Но колкото и от тези митове вече да знаете, готов съм да се обзаложа на пакет страхотни бисквити, че все пак ще научите нещо ново.

Усетихте ли вече, че се вълнувам да споделя тази книга с вас? Така е, наистина се вълнувам.

Тогавя какво чакаме? Ару Шах се размотава в Музея на древното индийско изкуство и култура, където работи майка ѝ. Есенната ваканция е започнала и Ару е почти сигурна, че предстои един много скучен ден.

Обаче АДСКИ греша...

*На моите сестри: Нив, Виктория, Бисма, Моника и Шрая
Наистина трябва да си изберем тематична песен!*

В която Ару съжалява, че е отворила вратата

Проблемът, когато човек расте, заобиколен от страховито опасни неща, е, че след известно време просто свиква с тях.

Ару живееше в Музея на древното индийско изкуство и култура, откакто се помни. И знаеше много добре, че лампата в дъното на Залата на божествата не бива да се докосва.

Тя изричаше думите „лампата на разрушението“ със същото спокойствие, с което някой пират, успял да опитомии морско чудовище, ей така, между другото, би казал: *Кой това, нашичкият Ралф ли?* Но макар да беше свикнала с лампата, тя нито веднъж не я беше палила. Това би значело да наруши правилата. Правилата, които повтаряше всяка събота, когато водеше следобедната лекция за посетителите.

На някои хора може и да не им харесва да работят в събота и неделя, но Ару не го възприемаше като работа.

По-скоро като церемония.

Като тайна.

Обличаше спретнато изгладената алена риза с трите копчета във формата на пчелички. Имитираше гласа на майка си като опитен музеен куратор, а хората – и това беше най-хубавото! – хората я *слушаха*. Очите им не се отделяха от лицето ѝ. Особено когато говореше за прокълнатата лампа.

Понякога си мислеше, че това е най-вълнуващото нещо, което изобщо беше обсъждала. Една прокълнатата лампа е мно-

го по-интересна тема, отколкото, да речем, ходенето на зъболекар. Макар че може да поспори дали и двете не са еднакво прокълнати.

Ару беше живяла в музея толкова дълго, че там вече нямаше тайни за нея. Израсна, четейки и пишейки домашните си под огромния каменен слон при входа. Често заспиваше в прожекционната зала и се събуждаше точно преди пращящият запис за посетителите да обяви, че Индия е станала независима от британците през 1947 година. Дори редовно криеше тайните си запаси от бонбони в устата на една четиристотингодишна статуя на морски дракон (който на галено наричаше Стив) в западното крило. Ару знаеше всичко за всичко в този музей. Освен за едно...

Лампата. Тя и досега си оставаше обгърната в мистерия.

– Това не е точно лампа – беше казала майка ѝ, прочутият куратор и археолог д-р К. П. Шах, когато за първи път я показа на Ару. – Нарича се *дия*¹.

Ару си спомняше как тогава притисна носле в стъклената витрина, взирайки се в глинения съд. Не беше виждала поскучен прокълнат предмет. По форма приличаше на диск за хокей, който някой е стиснал с пръсти. По ръбовете имаше малки белези като оставени от нечии зъби. И въпреки това, при цялата тази скучна външност, даже статуите, изпълващи Залата на божествата, сякаш се опитваха да се наклонят подалеч от лампата, да избягат от нея.

– Защо не може да я запалим? – веднъж беше попитала тя майка си.

Майка ѝ дори не я погледна в очите.

– Понякога светлината пада върху неща, които е по-добре да си останат в мрака. Освен това никога не знаеш кой наблюдава.

Е, Ару беше наблюдавала. Беше наблюдавала цял живот.

¹ Речник на имената и понятията от индийската митология и култура може да откриете в речника на с. 321.

(Всички бележки под линия са на преводача.)

Всеки ден след училище се прибираше у дома, окачваше раницата си на хобота на каменния слон и се промъкваше в Залата на божествата.

Там беше най-популярната експозиция на музея – залата беше пълна със стотици статуи на различни индуистки божества. Майка ѝ беше поставила високи огледала по стените, за да могат посетителите да разгледат артефактите от всеки ъгъл. Огледалата бяха „винтидж“ (дума, която и Ару използва, когато успя да пробута на Бъртън Прейтър едно позеленяло пени срещу невероятните два долара, плюс половинка от десертче „Туикс“). Заради високия индийски люляк и брястовете покрай прозорците светлината, която проникваше в Залата на божествата, винаги изглеждаше малко заглушена. Почти като от специално осветление, което никога не бе пряко насочено. Сякаш статуите носеха корони от светлина.

После Ару застава до входа, спирайки поглед на любимите си статуи – на бог Индра, царя на небесата, който хвърля мълнии, на бог Кришна, който свири на своите флейти, на Буда, седнал с изправен гръб и сгънати крака, потънал в медитация, – преди очите ѝ неизбежно да се окажат привлечени към дията в нейната стъклена витрина.

Стоеше така минути наред, чакайки нещо... каквото и да е, което би направило следващия ден в училище по-интересен или би накарало останалите да забележат, че тя, Ару Шах, не е просто обикновена седмокласничка, която се мъчи някак да избута гимназията, а *необикновена* личност.

Ару чакаше да се случи нещо магично.

И всеки ден оставаше разочарована.

– Направете нещо! – прошепна тя на статуите на божествата. Беше понеделник сутрин и още беше облечена в пижама. – Имате достатъчно време да сътворите нещо невероятно, защото сега съм в есенна ваканция.

Статуите нищо не направиха.

Ару сви рамене и погледна през прозореца. Дърветата в Атланта, щата Джорджия, още не бяха разбрали, че е октомври. Само горните им половини бяха обагрени в алено и злат-

но, като че ли някой ги беше топнал до половината в кофа с огън, а после ги беше бучнал обратно на моравата.

Както Ару си и знаеше, денят се очертаваше скучен. Това трябваше да ѝ послужи за първо предупреждение. Светът има навика така да мами хората. Обича да направи така, че денят да изглежда светъл и ленив като стоплен от слънцето мед, който пада на струйка в буркана, докато изчака да не си вече нашрек и...

И тогава нанася удара.

Малко преди да прозвучи алармата, оповестяваща посетители, майката на Ару се носеше плавно през претъпкания двустаен апартамент, свързан с музея. Тя изглеждаше, сякаш чете три книги едновременно, като освен това води разговор по телефона на език, който звучеше като хор от малки звънчета. Ару, от друга страна, лежеше с главата надолу на дивана и я замеряше с пуканки, опитвайки се да привлече вниманието ѝ.

– Мамо. Не казвай нищо, ако можеш да ме заведеш на кино...

Майка ѝ се засмя кръшно на събеседника си по телефона. Ару се намръщи. Защо не можеше и *тя* да се смее по този начин? Когато Ару се смееше, звучеше, все едно се дави.

– Мамо. Не казвай нищо, ако може да си вземем куче. Пиренейско планинско куче. Може да го кръстим Беоуф¹.

Сега майка ѝ кимаше със затворени очи, което означаваше, че *наистина* слуша внимателно. Само че не слушаше Ару.

– Мамо. Не казвай нищо, ако може...

Биип!

Биип!

Биип!

Майка ѝ вдигна деликатно вежда и погледна към Ару. *Знаеш какво да правиш. Ару наистина знаеше какво да прави. Просто не искаше да го прави.*

---

¹ Беоуф е митичен герой и главен персонаж в едноименната англосаксонска поема.

Тя се изтърколи от дивана и пролази като Спайдърмен през стаята в последен опит да привлече вниманието на майка си. Преминаването беше истински подвиг, защото по пода бяха разхвърляни книги и наполовина изпити чаши с ориенталски чай. Тя погледна назад и забеляза майка ѝ да записва нещо в бележник. Съкрушено свила рамене, Ару отвори вратата и потегли към стълбите.

В понеделнишките следобеди в музея рядко се вясваха посетители. Даже Шерилин, началничката на охраната в музея и многострадална детегледачка на Ару през почивните дни, не идваше на работа в понеделник. Във всички други дни – освен неделя, когато музеят беше затворен – Ару помагаше с раздаването на стикери за посетителите. Насочваше хората към различни експозиции и им показваше в коя посока са тоалетните. Веднъж дори беше имала възможност да изкрещи на някакъв човек, който потупа с длан каменния слон, макар че на него беше поставена много ясна табела „ЗАБРАНЕНО ДА СЕ ДОКОСВА!“ (по мнение на Ару табелата важеше за всички, освен за нея самата).

В понеделниците обикновено се отбиваха предимно хора, търсещи къде да се скрият от лошото време. Или пък такива, които искат да изразят загрижеността си (по възможно най-внимателния начин), че Музеят на древното индийско изкуство и култура прославя Сатаната. Или пък понякога просто служител на куриерска фирма, който иска някой да се подпише за получаването на пратка.

Онова, което тя не очакваше, когато отвори вратата, за да посрещне новите посетители, беше те да се окажат трима ученици от гимназията „Огъстъс“. Ару преживя едно от онези особени състояния, когато асансьорът спре твърде бързо. Паника се плисна в стомаха ѝ, докато тримата оглеждаха презрително нея и пижамата ѝ с фигурки на Спайдърмен.

Първата, Попи Лопес, кръстоса ръце пред гърдите си – ръцете ѝ бяха с хубав тен и покрити с лунички. Кестенявата ѝ коса беше прибрана на кок като на балерина. Вторият ученик беше Бъртън Прейтър, който подаде ръка и в дланта му се видя грозна монета от едно пени. Бъртън беше нисък и блед,

а ризата му на черни и жълти ивици го караше да прилича на някаква нещастна пчела. Третата, Ариел Реди – най-хубавото момиче в класа, с тъмнокафява кожа и лъскава черна коса, – просто я изгледа злобно.

– Знаех си – триумфално изрече Попи. – Ти обяви пред всички в класа по математика, че майка ти ще те води във Франция за ваканцията.

Мама това ми беше обещала, каза си наум Ару.

Миналото лято майката на Ару се беше свила на дивана, уморена от поредната командировка отвъд океана. Точно преди да заспи, тя беше стиснала рамото на Ару и беше казала: *Може би ще те заведе в Париж през есента, Ару. Има едно кафене на река Сена, където човек може да чуе как звездите излизат, преди да затанцуват в нощното небе. Ще ходим по малки хлеббарници за кроасани и по музеите, ще отпиваме кафе от мънички чаши и ще прекарваме часове из градините.*

Онази нощ Ару не мигна, мечтаейки за тесни криволичещи улички и градини, които са толкова красиви, че даже цветята в тях изглеждат някак високомерни. Без да забравя обещанието, Ару дори си беше изчистила стаята и измила съдовете, без да се оплаква. А в училище обещанието се беше превърнало в нейната рицарска броня. Всички други ученици от гимназията „Огъстъс“ имаха вили на места като Малдивите или Прованс и се оплакваха, когато семейната яхта била на ремонт. Обещанието за екскурзия в Париж беше помогнало на Ару да направи една мъничка стъпка към това да се чувства част от групата.

А сега Ару се опитваше да не трепне от болка под синеокия поглед на Попи.

– Мама трябваше да изпълни топсекретна мисия за музея. Не успя да ме вземе.

Това беше отчасти истина. Майка ѝ никога не я водеше със себе си в командировки.

Бъртън хвърли зеленото пени на земята.

– Ти ме измами. Дадох ти два кинта!

– И получи *винтидж* пени – започна Ару.

Ариел я прекъсна: